

Temat numeru

vější je konzumenství coby útočiště, cesta ven, útěk, který zmírňuje osamělost a pocit nezavršenosti. Ovšem být konzumentem dnes, není prvoplánově spojeno s touhou dát najevo své postavení, nýbrž znamená hrát si, těšit se, popustit otěže, uvolnit se. Spotřebitelskou lačnost nutno chápat sice jako banální, ale přesto víceméně úspěšný způsob, jak uniknout neustálému opakování téhož vyhledáváním drobných novinek a nových prožitků.

Jestliže dříve byl člověk konzumentem zboží, cest a informací, dnes se navíc stává konzumentem intimity: příliv profesionální i amatérské pornografie, skandální životopisy, neskrývané telefonní hovory, internetové uživatelé filmovaní kamerou z vlastního domova, ale také televizní pořady, kde lidé odhalují svá nejskrytější tajemství, a reality shows, kde se všední slova a činy účastníků vysílají v přímém přenosu. Soudobou západní civilizací lze prohlásit za transparentní společnost, kdy už lidé takřka jic nemají co skrývat a oblíbeným předmětem veřejné zábavy se stalo odhalování duševních stavů v duchu hesla: „Všechno ukázat, všechno říct a všechno vidět.“ Po bulvární honbě za senzacími a skandály z politické sféry je naše doba přitahována exhibicionismem všedních dní obyčejného člověka.

Pokud dnešek vykazuje nějaký tragický rozměr, ten netkví v otročení věcem, nýbrž ve stále rozpornějším vztahu člověka k sobě samému a k druhým. Přímo úměrně k tomu, jak trh stále lépe uspokojuje naše potřeby, podle všeho sílí i nespokojenost jedince se sebou samým. Vyšší životní úroveň není provázána radostí a nadšením, nýbrž naopak navozuje u většiny lidí trdomyslnost a nespokojenost. Máme stále víc hmotného uspokojení, více cest a her a můžeme očekávat delší život, nicméně ani to vše nám nedokázalo otevřít brány k radosti života.

Citovaný autor vyslovuje v závěru své knihy *Paradoxní štěstí* domněnku, že stejně jako má konzumní styl svůj pevný historický počátek, dočká se i svého konce. Příslušný převrat však není možné očekávat od revoluce výrobních prostředků, nýbrž od revoluce hodnot a od kulturní proměny, která zaujme nový postoj k roli okamžitých slastí. Tato proměna by se měla posléze projevit i ve výchovných a vzdělávacích systémech, ve způsobech, jak uvažujeme o budoucnosti a jak se na ni připravujeme, v pojetí dobrého života. Z pohledu křesťana není s uskutečňováním těchto idejí nač čekat.

Vladislav Volný ml.,
pastor

Sexualita a poslušnost

Žijeme v době, kdy o sexuální čistotě slyšíme téměř výlučně pouze v náboženském kontextu. Sekulární prostředí si je vědomo problémů spojených se sexualitou, a proto nabádá k opatrnosti, použití dostatečných ochranných prostředků atd. A my křesťane v tomto prostředí žijeme. Někdy mám dojem, že se za své přesvědčení týkající se lidské sexuality stydíme a rozhodně se k němu moc nehlásíme. Není to prostě moderní říkat, že se sexem počkáme do svatby a že chceme být věrní své ženě. Co naplat, že nám to dokonce příkazují zákony naší země. Prostě se to dnes moc nenosí.

Nedávno jsem v jedné knize četl výzvu autora, který psal, že pokud nevěříme ve věčnost, tak bychom si život měli užít a nenechat se svazovat žádnými omezeními. Ten výrok je pro mne problematický. Já jsem totiž přesvědčen, že nejšťastnějším mne učiní to, že si budu žít, jak chci, že si budu užívat nevázaného sexu či alkoholu, ale to, když budu žít tak, je to chce Ježíš Kristus. Tady vidím jeden z problémů dnešního křesťanstva. Přijali jsme trpitelský přístup k životu, ve kterém si říkáme, že ještě na chvíli zatneme zuby, budeme se omezovat a nějak to vydržíme a potom už bude fajn, budeme v nebi a bude klid. Biblické principy chápeme jako něco, co nás omezuje, ale co jsme schopni vydržet pro vavřín, který nás čeká v nebesích.

Když se ovšem na tento přístup podíváme blíž, zjišťujeme, že je naprosto v rozporu s naším reformačním odkazem. Vždyť přece nejsme spaseni proto, že se pro Krista obětujeme. Jádrem evangelia je, že se

Kristus obětoval za nás. A naše motivace k poslušnosti Bohu pramení z toho, že jsme přesvědčeni o tom, že život v poslušnosti Pánu Bohu je pro nás, pro tuto společnost i pro našeho Pána to nejlepší.

Ale otázkou je, zda tomu v dnešní době ještě opravdu věříme. Věříme, že tím nejlepším je počkat se sexem do svatby? Věřím opravdu, že je nejlepší zůstat celoživotně věrný svému partnerovi? Věřím opravdu, že je nejlepší, když nedovolím, aby moje oči sledovaly nahotu někoho jiného?

Apoštol Pavel nás povzbuzuje k víře a k tomu, abychom činili to, co je nejlepší - Boží vůli: „*Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou.*“ (1 Te 4,3-4) Máme se zdržovat necudnosti, protože to je nejlepší. Co je to necudnost? Necudnost je to, když se dva lidé chovají, jako by byli v manželství, přestože spolu v manželství nejsou. Ale apoštol Pavel také ukazuje, že nejde jen o činy, ale i o oblast našich myšlenek, naší fantazie a tužeb. Říká, že nemáme žít „*ve vášnivě chtivosti.*“ Samozřejmě můžeme vášnivě toužit po své ženě, po svém muži. Ale tady tužby musí končit. O tom je 10. příkazání.

Když nás Pán Bůh vykoupil svou drahocennou krví a nazval nás svými dětmi, povolal nás k životu v posvěcení. V kontextu (1. Tesaloničtým 4) se mluví o posvěcení především ve smyslu sexuální čistoty. To je totiž viditelné ovoce našeho ospravedlnění z víry. Jako Kristova církev tedy usilujeme o svátost, a to především o sexuální čistotu.

Michal Klus, pastor